

Săgetătorul

Nr. 1325 ■ 5-11 septembrie 2023 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

Limba română și globalizarea

Una dintre influențele globalizării se resimte, mai clar în ultimul deceniu, și asupra limbii românești. Deși controversată și de durată, globalizarea este un fenomen multidimensional, complex, care reverberază în toate sferile existenței noastre. Dinamica ei se resimte în economie, în politică, în cultură. Nu ne miră, așadar, că și în limba maternă apar aspecte noi. În general, în contextul acesta inedit, intens, în paralel cu noile tehnologii, cu informația și comunicarea instantanee, limba a intrat într-o fază nouă a evoluției sale, pe care cei interesați de fenomen o privesc diferit - fie cu încredere, curiozitate și entuziasm, fie cu scepticism, regret sau îngrijorare. Este un subiect discutat, studiat, care nu este închis și nici nu poate fi atâta vreme cât fenomenul în sine este în desfășurare. În subsidiarul acestui interes pentru transformarea și evoluția limbii se află un interes și mai mare, acela al păstrării identității naționale, cea definită de limbă, despre care auzim la fel de des în ultima perioadă. Fenomenul nu se întâmplă doar la noi, și alte popoare sunt atinse de dinamica globalizării și sunt, în aceeași măsură, interesate de cultura și originalitatea lor (susținute de/prin limba vorbită). Pentru că globalizarea devine inclusiv *lingvistică* și tinde să adopte limbile naționale.

Specialiștii au devenit atenți la ceea ce se întâmplă în prezent cu limba română care urmează fidelă și răspunde la *necesitatea unei relații*

între dinamica societății și nevoia de comunicare. S-ar putea spune că limba română a primit o *funcție nouă*, utilizează și preia în vocabular cuvinte apte pentru o comunicare exigentă, fără ambiguități, destinată acestui registru, al relațiilor economice internaționale, sub toate aspectele. Iar limba aceasta, voit *comună*, ocupă tot mai mult din comunicarea socială actuală. O caracteristică importantă a acestei mutații lingvistice este tocmai aspectul ei simplificat, care elimină elementele de expresivitate. Sintagma de *globalizare lingvistică* este cunoscută și vehiculată tocmai pentru că lumea întreagă este dependentă de același motor - economia. Cu toate că această limbă comună este necesară în procesul de mondializare - ca instrument de comunicare imperios - nu înseamnă că popoarele vor renunța la limba lor maternă, numai că mulți, și românii, își pun întrebarea: câștigă sau pierde limba maternă în urma *globalizării lingvistice*? Sigur că se formează două tabere, cu păreri contrare, dar cel mai bine, poate, ar fi să primim și să privim metamorfozele limbii române, care ne interesează în mod expres, după înțelesul cuvintelor lui Antoine Lavoisier: Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă - totul se transformă!

Reflectând la ceea ce se întâmplă cu limba română, constatăm cu ușurință

că engleza, ca limbă acceptată a globalizării, a câștigat și câștigă teren în influențarea vocabularului. De ce această *anglicizare*? Tocmai pentru că este limba care a răspuns cu întâietate procesului de mondializare la care asistăm. Influența S.U.A (deci a spațiului de limbă engleză) a fost imens în secolul XX, nu doar pentru noi. Dar, ceea ce se întâmplă cu limba engleză acum poate fi considerat (și) o continuare a modernizării limbii, așa cum în secolul XIX ne-am modernizat lingvistic sub influența lexicului francez. Unele statistici precizează că procentul cuvintelor de origine franceză existent în româna contemporană este undeva spre 35%, iar faptul că genealogic cele două limbi sunt înrudite a făcut ca asimilarea să fie mai ușoară. Secolul XX a impus, însă, nevoia de sincronizare cu limba engleză. Procesul, deși ar putea să pară avansat, este încă la început de drum. Realitățile economice, prioritatea tehnologiei, multiplicarea informației, relațiile internaționale, comerțul, migrația forței de muncă, apariția multinaționalelor, firmele străine

deschise pe teritoriul românesc, ofertele publicitare, toate accelerează acest proces. Un aspect elocvent al receptării îl întâlnim chiar în procesul de învățământ, unde engleza ocupă un loc fruntaș în prezent, între limbile de circulație propuse studiului în școli. S-a produs o schimbare de *rang* pentru elevii care studiază o limbă străină începând chiar cu învățământul primar, unde franceza a rezist cel mai mult ca opțiune de top. Astăzi, alegerea limbii engleze este dominantă. *Anglicizarea limbii române* este un fenomen cu atât mai interesant cu cât ele nu sunt limbi înrudite. În limba română, atât scrisă cât și vorbită, avem nevoie adesea de termeni împrumutați (este adevărat că nu întotdeauna, dar există și tendința de a fi preferați, chiar dacă ei au echivalent în română). Mai mult, în contextul larg, *romgleza*, deși ne amuză, câștigă și ea teren, mai ales în rândul tinerei generații). Terminologiile de specialitate, necesare, împreună cu o oarecare modă a internaționalizării limbajului fac din limba română actuală o limbă în continuă transformare. O transformare lentă, care include inclusiv un raport de forțe, pentru că limba română *reacționează* - cu cât fenomenul globalizării înaintează și reclamă globalizarea lingvistică (ca *limbă comună*), cu atât limba română *se apără*, încearcă să păstreze statu-quo-ul lingvistic - ca și alte limbi care caută strategii de preservare și de dezvoltare a plurilingvismului.

Ca o concluzie, sunt realități pe care nu le putem nega, fie că ne convin, fie că nu, și trebuie să luăm partea bună a acestei evoluții. Cu amendamentul că

Dorul și limba

**Cerul e țesut din stele,
Luncile - din floricele,
Numai dorul strămoșesc -
Din cuvântul românesc.**

**Din pământ izvorul iese,
Grâul - din semințe dese,
Numai dorul strămoșesc -
Din cuvântul românesc.**

**Razele ne vin din soare,
Iar miremele - din floare,
Numai dorul strămoșesc -
Din cuvântul românesc.**

Grigore VIERU

reacția acesta de apărare a limbii române trebuie să reverbereze în fiecare dintre noi, conștient, după puterile proprii. Pentru că limba înseamnă și mentalitate națională, dobândită istoric, și idealuri naționale plătite scump, și conștiința trează. Limba română înseamnă, până la urmă, un sentiment de apartenență la o mare familie. Cum sângele unește o familie, limba unește un neam!

P.S. Un gând de final! Limba română nu a ajuns la un nivel înalt de sistematizare, precum engleza, unde structura gramaticală a fost simplificată. De aceea, poate, este și preferată. Dar, în comparație cu ea limba română este mult mai plastică, are o expresivitate unică, are poezie intrinsecă, asimilează tradiția și are adâncimea sensurilor...

Magda GRIGORE

Existența noastră culturală

Dacă am încerca să definim structura sufletului nostru colectiv după ce am elimina din noi tot ceea ce am reușit să identificăm ce datorăm altora, oare cu ce am rămâne? Prin urmare, mă întreb și eu precum Paul Valery - iertată-mi fie îndrăzneala - anume faptul că dacă cultura unui om este ceea ce-i rămâne după ce a uitat totul, oare ce fel de cultură ne-ar rămâne nouă? Consider că pentru a răspunde la această întrebare voi face apel la categoriile fundamentale ale sufletului nostru, printre care nu fac parte cele de luciditate și măsură, căci toate eforturile noastre de organizare socială și responsabilitate individuală par sterilizate de responsabilitate instituțională, încât ajungem la concluzia că pentru țara noastră nu

există decât soluția aceea de a nu avea deloc conducători și de a lăsa lucrurile să meargă de la sine. Vorba proverbului: „Bună țară, rea tocmeală”. De unde fatalismul românesc, definit ca o indiferență la tocmele publice și lipsă de responsabilitate individuală.

Pentru a-mi argumenta ideile de mai sus nu am să amintesc aici seria de catastrofe la care am asistat în ultimul timp - nu pot să nu amintesc explozia de la Crevedia - și de care a fost cuprinsă țara noastră, oameni care au murit cu zile din cauza nepăsării noastre. Însă aceste catastrofe determină o anumită parte dintre noi - mai ales pe tineri - să părăsească țara. Cine ar putea contesta - se întreaba odată Mircea Vulcănescu - existența în sufletul românesc a unei ispite franceze, adică tendința românului „desțărănit” de a se integra într-un orizont mai subțire, mai șlefuit și responsabil, pe care pare a i-l înfățișa lumea și societatea franceză (iar acum întreaga lume occidentală)? Avem deja români care și-au „franțuzit” numele, precum Eugene Ionesco sau soprana Mariana Nicolesco, ca să dau numai două exemple relevante. Putem

condamna această „ispită” a românilor? În nici un caz, pentru că ea este „rezultatul latent al experiențelor trecutului”, *personanțe*, cum ar zice Lucian Blaga. Mai ales că noi astăzi suferim de tot felul de ispite din cauza sărăcirii noastre spirituale. Suntem caracterizați de o psihologie colectivă diferențiată. O psihologie care nu reacționează aproape deloc la influențele externe nefaste, fiindu-i alterată structura sufletească (vezi consumul de droguri, familii formate din soți de același sex, minorități culturale gen Gheboasă etc.). Dovada faptului că țaria spirituală a unui neam se măsoară după gradul în care e în stare să impună altora perspectiva lui proprie a existenței, să-i pună în evidență lipsurile.

Sigur, astfel de ispite nu au un caracter dominant, pentru că ele se manifestă ca tendințe ale unor semeni de-ai noștri, cândva oameni ai caselor spoite cu var, preluați acum de vraja marilor metropole ale lumii civilizate. Căci mi-a fost dat să văd mult prea mulți români care au emigrat, bogați sau săraci, stăpâni pe ei sau dezorientați. Acești oameni s-au născut

și au trăit la sfârșitul dictaturii comuniste și în perioada postdecembristă, când societatea noastră avea o cultură a izolării, a secretelor, a reprimărilor și fricii. Iar lupta pentru supraviețuire devenea o componentă a fondului experienței lor de viață. Și astfel, dintr-o cultură existentă cândva nu au rămas decât resturi, urme, spectre ale unei povești uitate. Căci sărăcia nu leagă; ea îi determină pe oameni să se închidă în ei înșiși și să fugă, să se evite. Nu se poate nega de pildă că în sânul societății noastre există un sentiment general de ură și dispreț față de semeni; sentiment care stă la baza mai tuturor acțiunilor noastre. Or, acest sentiment este un produs istoric, definind o parte din structura sufletului nostru național, formată cândva din sufletul omului de la munte, cum îl vede Simion Mehedinți, sau cum Mihai Eminescu deosebea pe românii neaoși de veneticul român de baltă. Toate acestea sunt împrejurări geografice ale unui „spațiu infinit ondulat”, deal-vale, despre care știm atât de multe de la Lucian Blaga, ce caracterizează toate incertitudinile sufletului românesc în funcție de instabilitatea împrejurărilor istorice, cu efecte directe asupra diferitelor stări sufletești de „marinari ai uscatului”, cum îi numea Constantin

Noica pe păstori. Stări ce exprimă o serie de velietăți de a fi în anumite feluri, printr-o serie de tentații sau, cum bine zicea Mircea Vulcănescu, prin alunecarea în direcția de a fi în mod exclusiv al anumitor etnii ale aceluiași popor și nu al întregului popor.

Eu însumi, trecând pe o stradă, am auzit o vorbă rostită de către o mamă de etnie romă și adresată copilului ei minor: „Dacă nu stai cuminte, te dau la români!”. Iată cum românii erau folosiți de către mama respectivă pe post de Bau-Bau. Ochiul copilului păreau înspăimântați. La început, vorba rostită de femeie m-a amuzat, ca mai târziu să mă gândesc la ce se ascunde dincolo de ea. O astfel de vorbă nu este numai formula unei amenințări automate, o formulă de la sine înțeleasă, ci și expresia unei prejudecăți moștenite. Eu însumi, în copilărie, am fost amenințat la fel de cei apropiați mie. Numai că lucrurile se petreceau total invers: copiii de români erau amenințați că vor fi furați de către romi. Această amenințare era utilizată ca mijloc pedagogic de către părinții și era canalizată în scopul obținerii unui rezultat rapid, punând însă în evidență structura sufletească diferențiată colectiv.

Gheorghe SAVU

Compendiu

Poezii de tinerețe recuperate

Scriitorul Radu Ulmeanu, trăitor la Satu Mare, unde editează revista literară *Acolada*, de-o vreme își publică în presă, pe rețelele sociale și în noi volume „de recuperare”, opera poetică de la începuturi. Născut în anul 1946, a debutat editorial în 1979, aparținând deci promoției 70, după clasificarea lui Laurențiu Ulici.

Recent, poetului i-a apărut volumul *Sub fruntea lui Dumnezeu* (Editura Ninis, 2023), cuprinzând poezii scrise în 1974, unele dintre ele apărute în primele două volume din 1979, respectiv 1982, dar altele apărând acum pentru prima oară. E un gest prin care autorul se arată acribios cu propria-i operă punând-o în ordine, și bine face, pentru că istoricii literari sunt, din păcate, pe cale de dispariție, ca să zicem așa.

Poeziile acestea sunt preponderent texte de dragoste și sunt surprinzător de mature pentru vârsta de 28 de ani când au fost scrise. Dar, discursul liric nu este unul strict declamator de sentiment, ci – ca la congenerul său Virgil Mazilescu, de pildă – este unul în care rațiunea are un rol determinant, poetul adresându-se nu atât inimii iubitei, cât mai ales minții sale: „Lent, vei încerca să ucizi ceea ce gândul clădește./construcția ta de ninsoare o vei supune dezastrelor./vei trece pe sub ziduri de cărămizi foșnitoare/pândind lacomă o fisură, vei aștepta/să se prăbușească măcar un ochi de nisip/peste fruntea ta care vede...” Nimeni nu va ști, în afara autorului, desigur, dacă poetul era îndrăgostit când scria poeziile acestea sau simula starea de îndrăgostire. Chestiune care, de altfel, nici nu e atât de importantă, rămânând de remarcat doar rezultatul scrierii, unul meritoriu.

Așteptând celelalte volume recuperatorii, citez integral în finalul acestor rânduri poemul pe care-l consider definitiv pentru poezia de dragoste a lui Radu Ulmeanu de la 28 de ani:

În lumea promisă

Iată, carnea mi se usucă
fără tine, trupul îmi devine suav
intrând în armonia lumii,
apropiindu-se
de perfecțiunea osului luciu.

Sunt ca o catedrală, luminat
pe dinăuntru cu iubire,
sunt un vitraliu invers arătând
în bezna de-afară scenele paradisului.

Iată,
ochii mei ard tot ce ating,
alungă ploile și pustiesc
pădurile țipătoare.

Păsările cad de pe cer
pe umerii mei, ca cenușa.

Dumitru Augustin DOMAN

Cartea zilelor noastre

Erori judiciare și pedeapsa cu moartea

John Grisham

În America. Mai exact, în Texas. Unde justiția și unii reprezentanți ai săi demonstrează nefast că adevăru și dreptatea multășteptate-n instanțe sunt doar ceea ce consideră ei c-ar fi. Că au drept de viață și de moarte asupra semenilor când aceștia greșesc. Ba chiar și-atunci când nu se-ntâmplă asta. Astfel săvârșind condamnabil grave erori judiciare. Cu efecte ireparabile în timp și

spațiu. Precum ne arată pe larg o excelentă carte* datorată un maestru al thriller-ului de mână întâi. John Grisham e numele lui. Un avocat cu solide cunoștințe-n domeniu. Înzestrat, pe deasupra, și cu daru' scrisului de nivel. De atâția ani dovedindu-se un novelist de succes crescând. Căruia și filmul i-a dat pe parcurs tot mai multă atenție. Tomurile sale pretându-se la ecranizări de excepție. Cu actori pe măsură...

De altfel, creațiile sale sunt construite secvențial. Cinematografic. Fără umpluturi inutile. Având un impact serios și convingător. Atrăgând enorm și constant. Cea, despre care-i vorba în tableta de față, e minuțios concepută. Echilibrată-n expunere. Gradată milimetric. Etaland o consistență stilistică demnă de invidiat. Ce dovedește o documentare solidă. Grisham amestecând în creuzet și politică, psihologie, criminologie. Cunoștințe strașnice de drept penal și istorie a pedepsei cu moartea. Pledând categoric pentru excluderea ei din sistemul judiciar nu numai în statu' cu pricina. Segregaționist în exces. Cel puțin la granița dintre milenii trecut și prezent. Când s-ar petrece acțiunea. Veritabilă tragedie, dureroasă enorm. Vădind până la urmă că

ticăloșia, lașitatea și răutatea umană inundă planeta până la distrugerea acesteia...

Drept e că și numărul infracțiunilor violente crește de la o zi la alta nu numai peste ocean. Impunând sancțiuni drastice. Dorite justificat de victime și familiile lezate. Fincă "omul e lup pentru om". Așa că tema-i delicată și stârnește controverse mereu. Eu nu știu dacă povestea-i ficțiune sau pleacă de la vreun caz real. Ce pot spune cu certitudine e că ambele ipoteze se întâlnesc folositor în cuprinsu-i. Împletindu-se cu brio într-un roman despre actualitate. În mod clar, o critică aspră a unei societăți spre care tânjesc numeroși. Ducându-mă la concluzia că, sub o formă sau alta, ființa bipedă supusă-i greșelii oricând și oriunde pe glob. Ce-o fi și pe plai mioritic, să nu mai vorbim. Oricum, tomu' lu' John rămâne și-un manual juridic atractiv, instructiv. Chiar dacă e o construcție literară de ținut la căpătâi. Un strașnic roman, interesant la maximum. Toți juriștii având a-nvâța din el abundant. Cu mai mare plăcere decât dintr-un tratat. Bravo, mister Grisham, your book is great...

Adrian SIMEANU

*John Grisham, *Mărturisirea*, Ed. RAO, 2011

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Iudita IEREMIA DODU

(n. 1 septembrie 1955, Câmpeni, județul Bihor)

Prozatoare, poetă, publicistă. Profesoară de limba și literatura română, Colegiul Național I.C. Brătianu, Pitești. Redactor-șef, revista *Seminarium* a Seminarului Teologic Liceal din Pitești, serie nouă; redactor responsabil al Revistei catedrei de limba și literatura română a elevilor din Colegiul Național I.C. Brătianu, Pitești; membră, Fundația literară *Liviu Rebreanu*, colectivul de redacție al revistei *Jar*.

Colaborări: *Seminarium*, *Junimea*, *Jurnalul Artistic Rebreanu* etc.

Volume reprezentative: *Poezii*, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2002; *Evaluare prin teste-grilă*, în colaborare, Editura Carminis, Pitești, 2005, 2007; *Tristeți de sezon*, proză, Editura Tiparg, Pitești, 2008; *Ultimul e-mail*, poezie, idem, 2008; *Captivi în povești*, Editura Tiparg, Pitești, 2015.

Vasile SORESCU

(n. 3 septembrie 1954, Mălureni, județul Argeș)

Preot, profesor universitar doctor, drept bisericesc, Facultatea de Teologie, Universitatea din Pitești, publicist.

Volume: *Figuri, evenimente și locuri biblice. Dicționar*, București, 1994; *Sfârșitul lumii în perspectiva profețiilor biblice*, București, 1994; *Religia ortodoxă. Călăuză pentru credincioși*, București, 1995, *Figuri, evenimente și locuri biblice. Dicționar*, Editura Saeculum, București, 1995; *Omul, tainică făptură*, București, 1997; *Religia ortodoxă, călăuză pentru credincioși*, Editura Saeculum, București, 1997; *Formare duhovnicească*, Pitești, 2000.

Nicolae GEORGESCU

(n. 6 septembrie 1950, satul Jupânești, comuna Coșești, județul Argeș)

Scriitor, redactor, fondator de reviste, publicist, editor, profesor universitar doctor, decan, Facultatea de Litere, Universitatea *Hyperion*, București; profesor universitar doctor, Universitatea *Spiru Haret*, București; critic, istoric literar, eminescolog.

Membri, Uniunea Scriitorilor din Romania (din 2003).

Volume reprezentative: *A doua viață a lui Eminescu*, Editura Europa Nova, București, 1994; *Cercul strămt. Arta de a trăi pe vremea lui Eminescu*, Editura Floare albastră, București, 1995; *Eminescu și editorii săi*, Editura Floare albastră, București, 2000; *Moartea antumă a lui Eminescu (1883-1889)*, Editura Cartier, Chișinău, 2002; *Cu Veronica prin Infern. Cartea regășirilor*, Editura Floare albastră, București, 2004; *Recife. Eseuri de oceanografie*, Editura Floare albastră, București, 2005; *Scrisul, ca o taină*, Editura Floare albastră, 2008; *Cartea trecerii. Boala și moartea lui Eminescu*, Editura Piatra seacă, Oradea, 2009; *Jupânești pe Râul Doamnei. O monografie subiectivă* (în colaborare), Editura Valahia, 2010; *Eminescu. Ultima zi la Timpul (Dosar de presă). Cartea argumentelor*, Editura A.S.E., București, 2011; *Publicistica lui Eminescu. Curs*, Editura Fundației România de mâine, București, 2011; *Boala și moartea lui Eminescu*, Editura Babel, București, 2012.

Editor: M. Eminescu, *Luceafărul*, Editura Floare albastră, București, 1999; - M. Eminescu, *Poezii, I, Satire*. Ediție critică sinoptică de N.Georgescu. Editura Floare albastră, 2002; M. Eminescu, *Poezii. II. Singurătate-Rugăciune*. Ediție critică sinoptică de N.Georgescu, Editura Floare albastră, 2003; Mihail Eminescu, *Poesii. Cu formele și punctuația autorului*. Ediție critică sinoptică de N.Georgescu, Editura Floare albastră, 2004; Mircea Eliade, *Profetism românesc. II. România în eternitate*. Prefață, studiu introductiv și antologie de N.Georgescu, Editura Roza vânturilor, București, 1990; I. E. Torouțiu, *Exegeza eminesciană. Poeziile antume din punct de vedere filologic*. Antologie, notă editoarială de Doina Rizea. Prefață de Nicolae Georgescu, Editura Floare albastră, 2002; *Omajiu lui Mihai Eminescu*, Galați, 1909, Ediție anastatică. Cu o postfață de N.Georgescu, Editura Semne, 2009 etc.

Premii, distincții: Medalie comemorativă, brevet *Mihai Eminescu*, conferite de Președintele României pentru contribuția la studiul eminescologiei (2000); Medalia, brevetul *Mihai Eminescu*, conferite de Președintele Republicii Moldova (2010); Diploma de Excelență *Eminescu, ziaristul*, acordată de UZPR (2014).

Ion BICA

(n. 7 septembrie 1962, sat Râncăcirov, comuna Călinești, județul Argeș)

Preot, Parohia Sfânta Treime, Pitești; conferențiar universitar doctor, Facultatea de Teologie, Universitatea din Pitești. Istoric literar de literatură creștină.

Colaborări: *Argesis*, *Păstorul Ortodox*, *Buletin științific. Seria: Teologie ortodoxă*, *Studii și comunicări. Seria: Istorie* etc.

Volume reprezentative: *Istoria și spiritualitatea Bizanțului, I*, Editura Universității din Pitești, 2000; *Istoria și cultura Bizanțului, II (867-1453)*, Pitești, 2000; *Thema Paristrion (Paradounavon) în istoriografia bizantină și română* (teza de doctorat), Editura Universității din Pitești, Pitești, 2003; *Istoria Bizanțului (324-1453)*, Editura Universității din Pitești, Pitești, 2002; *Dicționar grec-român*, idem, 2002; *Studii bizantine*, idem, 2003; *Erezii, schisme, controverse în Bizanț*, idem, 2004.

Maria CONSTANTINESCU

(n. 7 septembrie 1951, Glodeanu Siliștea, județul Buzău)

Stabilită în Pitești, în 1976.

Profesor universitar doctor; director, departamentul de Sociologie și Asistență Socială, Universitatea din Pitești; expert, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS); redactor șef, *Buletin Științific, Seria Științe Socio - Umane*, Universitatea din Pitești; membră, Asociația Psihologilor din România, Asociația Română de Sociologie.

Lucrări reprezentative: *Competența socială și competența profesională*, Editura Economică, București, 2004 (premiul AGER la Târgul de Carte Gaudeamus, București, 2004); *Sociologia familiei*, EUP, 2004; *Dezvoltare umană și asistență socială*, EUP, 2008, *Familia românească între tradiție și modernitate*, EUP, 2008; *La protection du maillon le plus faible*, în colaborare, EUP, 2009; *Boosting Entrepreneurship Tools for Migrants*, în colaborare, EUP, 2012; *Asistența socială în context european*, SWEC, 2 volume, coordonator, EUP 2008, 2009 etc.

Autoare a zeci de lucrări științifice prezentate în țară și străinătate (Oxford, Winchester, Sorbona, Berlin, Nisa, Stockholm, Luxemburg, Bilbao, Varna, Nicosia).

Lector

Poezia lirică în Muscel

îndepărtează pe alții de scenă, ci adună bucurie, suferință, patimă, amintire, tot ceea ce, în formule consacrate sau foarte recente, înseamnă poezie.

Antologia are șase capitole: *Autori consacrați și membri ai Uniunii Scriitorilor din România; Autori prezenți în cărți și reviste; Au mai visat pe aripile poeziei; Cenacluri literare; Alți membri ai Cenaclului "Tudor Mușatescu" din Mățău; Condeie la început de drum.* Aceste șase capitole sunt așezate anume sub medalionul intitulat *Din lirica populară musceliană*, capitol de lirică veche, așa cum sensibil îl numesc autorii. În acest capitol, orizontul emoției versului popular este transformat, dând la iveală, de sub așternutul anotimpurilor și de sub piatra mormintelor, o lume care nu s-a temut să existe, să sufere privind moartea în față, care a știut să le ia pe toate cum vin, intuind că fiecare are un rost și că se va duce când rostul i se va strica. Iată o astfel de probă de glăsuire eufonică, destul de des întâlnită în folclorul nostru, preluată din caietele învățătorului Ion Stoian-Mățău, culeasă în anul 1925 și oferită autorilor de prof. Cezar Neacșu: *Uite, neica trece dealul,/ Că-i cunoaște țafa calul,/ Calul negru-gălbior,/ Pintenog la un picior./ Gheorghiiță, plesni-ți-ar calul,/ Să n-ai cu ce trece dealul,/ Să rămâi cu frâuțelul/ Ca mine cu dorulețul,/ Să rămâi cu frâu-n mână/ Ca mine, pe drum nebună./ Să rămâi numai cu șaua./ Ca mine cu poteceaua./ Gheorghiiță, bātu-te-ar Sfântu',/ Ce te ții mare și mândru,/ Că la mine nu ți-e gându'/? Păi gându', de l-aș avea./ Singură m-aș spânzura/ De*

craca salcâmului/ La marginea drumului,/ Toată lumea să se mire/ Ce focșor a fost pe mine...

De prisos să adaug, totuși o fac, faptul că *Poezia lirică în Muscel* este, prin ea însăși, un premiu, un trofeu. Săptămâna trecută, am sărbătorit Ziua Limbii Române. Cei care ne-am amintit de ea și care mai punem preț pe rolul ei identitar. Adică puțini, câțiva, visători sau exaltați, dacă te iei după eticheta ironică, afișată în anexa la problemele grave ale țării. Tocmai de aceea, asemenea antologii sunt precum păsările ciripitoare în copacul bătrân al neamului. După tăcerea asurzitoare din ultimii ani, când am stat închiși în case, cu ochii în televizor și cu sufletul chinat de demoni reali sau imaginari, intoxicați acum, inclusiv sonor, până la pierderea minților, de știri despre cataclisme, razboaie, mafioți, crime, violuri, sex fluid, copii drogați, părinți neputincioși, ciripitul acestei antologii pare din altă lume. O lume care, astăzi, nu mai este a noastră. Care poate că nici nu a fost vreodată, doar ni s-a părut. Îndoiala aceasta este, de altminteri, cel mai greu de suportat. Exiști cu adevărat, ai existat, în ce măsură? Ai aparținut unui spațiu, unui timp, unei spiritualități, cine, ce te mai definește acum?

Prin urmare, ceea ce au reușit să facă autorii *Poeziei lirice în Muscel* este de aplaudat la scenă deschisă. Dincolo de poezie, de memoria culturală bine păstrată, doamna Maria Chirtoacă și domnul Liviu Mățăoanu ne restituie certitudinea trecutului esențial - trecutul din istorie, din sânge, din ADN.

Liviu MARTIN

Doi păcătoși, cu cazier impunător, au comis de curând o infracțiune de toată frumusețea...

Am ales să încep așa, pentru că știrea care te izbește drept în piept, care te șochează, care-ți transfeă tot răul lumii ca pe o datorie cu scadența fermă, este astăzi regulă și regină. Informația cuminte, serioasă, curată nu are căutare, nu are priză, nu mai valorează mare lucru, tocmai fiindcă nu te controlează, nu te ține rob, ci te eliberează, te ajută să discerți în deplină cunoștință de cauză.

Păcătoșii cu pricina sunt doi stimabili scriitori, membri ai Filialei Pitești a Uniunii Scriitorilor din România, doamna Maria Chirtoacă și domnul Liviu Mățăoanu. Infracțiunea lor este bună de pus la rana timpului – o antologie de 400 de pagini, dedicată poezilor musceleni, prima antologie care se ocupă de această zonă binecuvântată de Dumnezeu. Lucrarea nu își propune să stabilească ierarhii, nu-i urcă pe unii pe podium, nu-i

Organizatoare a numeroase simpozioane și manifestări științifice naționale și internaționale; premii naționale obținute cu elevii la concursurile școlare de Psihologie și Sociologie; rezultate deosebite în pregătirea studenților de la Programul de Licență Asistență Socială și de la Programele de Master Managementul Serviciilor Sociale și de Sănătate, Consiliere în Asistență Socială.

In memoriam

Toma BIOLAN

(n. 1 septembrie 1941, satul Frasin Deal, comuna Cobia, județul Dâmbovița – d. 18 iunie 2004, Pitești, județul Argeș)

Poet, prozator, publicist; redactor, revista *Argeș*, suplimentul literar *Săgetătorul* al ziarului *Argeșul*. Metodist, Centrul Creației Populare, Argeș. Membru, Uniunea Scriitorilor din România (1982).

Debut publicistic: revista *Argeș*, 1967. Colaborări: *Argeș*, *Ateneu*, *Ramuri*, *Argeșul* (cofondator al revistei), *Săgetătorul* etc.

Publică în placheta de versuri *Templu grec* (1970), în colecția *Biblioteca Argeș*, coordonată de Gh. Tomozei.

Debutază editorial în 1979, cu volumul de poezie *Pasărea paradisului*. Alte volume reprezentative: *Țara ca un vis de dragoste*, în colaborare, Pitești, 1975; *Micul dorobanț*, în *Teatrul - piese într-un act*, București, 1977; *Artașul*, Pitești, 1983; *Nuferi în somn*, București, 1983; *Test de fidelitate*, București, 1986; *Cartea care zâmbește*, București, 1987; *Cu șoimul pe umăr*, București, 1988; *Și păsările învață să cânte*, București, 1991; *Rețetă pentru grețuri*, București, 1992; *Una pe față, una pe dos*. *Tricotaje în doi peri*, Pitești, 1998; *Te iubesc, (dar nu) pe gratis!*, Pitești, 2000; *Izvoare-n cer și pe pământ*, Pitești, 2001; *Seducător*, *Tânase*,

Pitești, 2002; *Potcoava de argint, povestiri pentru copii și bunici*, Editura Tiparg, Pitești, 2004; *Idei căzute pe gânduri*, idem, 2004.

Ion I. POPESCU-PISCU

(n. 1 septembrie 1909, Piscu, județul Dolj – d. 21 iunie 1978, Câmpulung, județul Argeș)

Profesor, latină, greacă, română și istorie. Poet, traducător. Fondator, în colaborare, Cenaclul literar Tudor Mușatescu, Câmpulung-Argeș. Participant, Al Doilea Război Mondial.

Colaborări: *Gazeta literară*, Argeș, *Orizont*, *Tribuna școlii argeșene*, *Secera și ciocanul*, *Îndrumătorul cultural*.

Traduceri: Titian Asirianul, *Cuvânt către greci*. Contribuții, culegeri literare: *Flori muscelene* (1967), *Numele țării* (1972), *Marama* (1974), *Flori pentru tine, țară* (1976) etc.

Volum postum de versuri *Viața mea*, aceasta, cu o prefață de Augustin Z. N. Pop, Editura Litera, București, 1979.

Premii, distincții: *Profesor Evidențiat* (1956); *Profesor Fruntaș* (1967).

Pandele OLTEANU

(n. 5 septembrie 1908, comuna Bascov, județul Argeș – d. 18 decembrie 1995, București)

Profesor universitar doctor docent. Lingvist, slavist, filolog; cercetător, cultura românească veche, traducător; folclorist, publicist. Membru, Societatea și al Cercul de Lingvistică de la Bratislava, Societatea de Romanistică; membru fondator, Asociația Slaviștilor din România; membru, Comisia Textologică a Comitetului Internațional al Slaviștilor.

Colaborator, editarea publicației *Românoslavica* (1948).

Volum reprezentative: *Povestiri prelucrate din limbile slave*, Iași, 1940; *Povestiri de Crăciun*,

București, 1942; *Povestiri de Paști*, București, 1943; *Rumunska kultura a slavonsko*, Bratislava, 1947; *Limba povestirilor slave despre Vlad Țepeș*, București, 1961; *Criterii stilistice în studiul comparat al literaturii omiletico-parenetice*, București, 1970; *Slava veche și slavona românească*, București, 1975; *Studii de filologie slavă*, București, 2008.

Ediții: Nicolae Milescu, *Aritmologia, Etica și originile lor latine*, traducerea și introducerea editorului, București, 1982; *Floarea Darurilor sau Fiore di Virtù*, traducerea și introducerea editorului, Timișoara, 1992; *Biblia adecă Dumnezeiască Scriptură a Vechiului și Noului Testament*, coordonator I.C. Chițimia, București, 1988.

Premiul Ministerului Învățământului (1961).

Cornelius ENESCU

(n. 7 septembrie 1924, comuna Slătioarele, județul Argeș - d. 4 martie 2012, județul Argeș)

Fondator, membru de onoare, Uniunea Epigramiștilor din România; membru, Asociația Umoriștilor din România, prozator; colaborator, Radiodifuziunea Română, autor de scenarii de divertisment. Inginer.

Debut, epigrame, cronici rimate, sonete epigramatice: revista *Gluma* (1942).

Colaborări: *Humorul*, *Epigrama*, *Urzica*, *Perpetuum comic*, *Scaul*, *Papagalul*, *Argeșul* ș.a.

Volum reprezentative de autor: *Vânătoarea de struți*, epigrame și epitafuli, 1996; *Unde ești, Caragiale?*, stihuri și proze vesele, epigrame, 1999; *Strănepoții lui Dracula*, 2001; *Acest computer cu gropițe în obraji*, București, 2005; *Zâmbete marțiale*, epigrame, madrigale, epitafuli, 2007.

Apariții, volume colective: „Antologia epigramei românești”, 2007.

Limba noastră

Norme, noime și obârșii

Scrie Nicolae Filimon în *Ciocii vechi și noi: Dinu Păturică salută pe mentorul său și plecă înainte, mulțumit de poveștele lui*. Latinesc la obârșii, *mentor*, -oris, poartă tâlcul de conducător spiritual, povătuitor, îndrumător, preceptor, educator, fiind preluat de noi prin filieră franceză. *MENTOR* vine totuși dinspre vechii greci drept nume al celui în grija căruia Ulise, plecat în războiul troian, îl lasă pe fiul său Telemah. Azi, *mentor* e nume comun, precum *mecena*, protector al artelor, care a fost cândva nume propriu. Când poporul vorbitor a mutat noima voroavei spre figurativ, *MENTOR* s-a numit și altoiul dintr-o plantă bătrână grefat pe o plantă tânără pentru a-i transmite acesteia însușirile sale. Zice Sadoveanu: *Am apucat pe cărarea de care îmi vorbise mentorul meu și m-am tot dus spre miazăzi*.

C. Voinescu

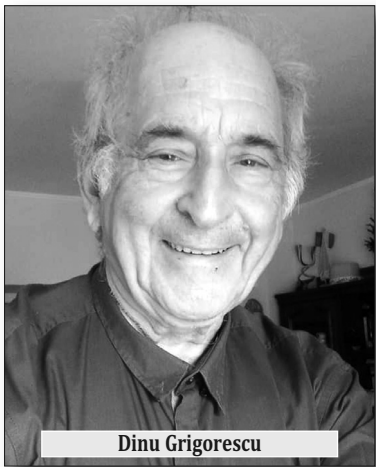
Creștea sub forma unui covor verde și moale pe marginea șanțurilor, dar și prin unele băătăuri, spre deliciul găștelor și al rațelor ieșite la păscut. Nu știu de pe unde va fi fost venit la noi această plantă târătoare, dar obârșia voroavei ce o definește este slavă, *troskotii*, grăind-o și bulgarii, și sârbii, și rușii. De troscot aminteste Creangă, în *Dănilă Prepeleac*: *Stăi, prietene, zise ist cu boii, cari se tot smuceau din funie, văzând troscotul cel fraged și mândru de pe lângă drum*, dar și Coșbuc, într-un context erotic din *Cântece*: *Ca să uit ce-am învățat, / Tu mi-ai așternut în pat/ Focșor și sulfine –/ Dar în zori m-am deșteptat/ Tot cu focu-n mine*. Negruzi îl pomenește, în *Sobieski și românii*, pe un tânăr plăeș a cărui cal asudat păștea înșalat troscotul ce creștea pe lângă ziduri. Mutându-i, în *Lipitorile satului*, tâlcul spre figurativ, Alecsandri așază vorba într-o grăitoare comparație: *Vântură-țară: – Ușcați is covrigii, cumătră?... Catrina: – Ușcați troscot*.

Am dat, pe internet, peste o dispută ortografică, tranșantă: se pune sau nu se pune virgulă înainte de *ȘI*? Suportul discuției era enunțul: *La Roma, am vizitat și Capitoliul, și Colosseumul, și Vaticanul...*, iar părerile se împărțeau maniheist între da și nu. *ȘI* este cel mai des întâlnită conjuncție coordonatoare, drept stătătoare între două cuvinte sau propoziții cu funcții sintactice identice: *Am vizitat Capitoliul și Colosseumul*, poziție din care respinge categoric virgula. Numai că *ȘI* are, uneori, și valoare de adverb de mod de întărire, cu tâlcul de *CHIAR*: *La Roma, ne-a însoțit ȘI el (CHIAR el)*. În enunțul aprig disputat, *ȘI* este adverb, nu coordonează, ci întărește, drept care coordonarea se face prin alăturare, marcată de virgulă după fiecare obiect (întărit) al enumerării: *Am vizitat Capitoliul[,] Colosseumul[,] Vaticanul sau Am vizitat și Capitoliul[,] și Colosseumul[,] și Vaticanul...* Zice Iulius Cezar către Marcus Junius Brutus: *Și tu, fiul meu Brutus?*

Despre rostul și folosul virgulei în enunțurile ce cuprind sintagma *La mulți ani!*, am vorbit deunăzi cu un fost drag elev, altminteri, spre lauda lui, un înverșunat apărător al rostirii și al scrierii corecte în limba noastră cea de mamă. Îmi semnala existența unei virgule impoștore în urarea: *La mulți ani! tuturor colegilor!*, opunându-i una similară, unde virgula este la ea acasă: *La mulți ani, dragi colegi!* Primul enunț are un predicat subînțeles – *UREZ*: *Urez mulți ani COLEGILOR* – substantiv obiect indirect în dativ, care, urmând verbului-predicat, nu se izolează prin virgulă de acesta. Dacă am zice: *La mulți ani, dragi colegi!*, substantivul *COLEGI* s-ar muta în vocativ, caz al exprimării directe, n-ar avea nicio funcție sintactică și ar impune, conform normei gramaticale, izolarea sa prin virgulă de restul comunicării. Zice Eminescu: *Vai! tot mai gândești la anii când visam în academie...?*

C.VOINESCU

DINU GRIGORESCU – 85

Dinu Grigorescu

Vara anului 2023 a venit peste noi cu zile incendiare și nopți sufocante – în plină „România educată” atât de prost, încât toropeala s-a prefăcut în într-un scut al „protecției sociale”! În tot acest dezarmant peisaj însă, a pătruns neostoitul curaj realist-alegoric al celor două fețe ale teatrului, care, răsând-plângând, au biciuit prostia omenească până la sânge! Unul din „proprietarii” acestui „bici” este, de peste jumătate de secol, dramaturgul, poetul, jurnalistul și memorialistul Dinu GRIGORESCU, bucureștean prin adopție, ploieștean prin naștere, venit în lumea asta pe 4 iunie 1938.

Maestrul fu sărbătorit de grupul de fani din Sinaia – orașul unde a urmat clasele gimnaziale, eveniment patronat de poetul și pictorul Codruț Radi (recent prezentat în postura a doua-a,

în iunie 2023, pe simezele sale, de Conacul muzeal pașoptist argeșean al GOLEȘTILOR), în salonul „Ramayana”, în prezența soției sale, doamna Despina, și a multor apropiați – actori, scriitori, muzicieni, pe fondul elogiilor aduse de inițiatorul aniversării și de numeroșii companioni, evocările și amintirile omagiatului precumpănind. Efuziunile s-au împletit cu dedicațiile muzicale folk ale pictorului Florian Bârsan și au culminat cu tortul și șampania „eternizate” în fotografia de grup.

Muncitor și apoi grefier, funcționar și jurist la Primăria Capitalei, palmaresul său teatral începe în 1988, cu „Ciripit de păsărele”, continuă în 1993 cu „Acvariul de rechini” și pornește, de neoprit, pe făgașul dramaturgiei: „Iadul vesel” (7 comedii: Nunta cu dar, Ciripit de păsărele, Fluturi de noapte, Iadul vesel, Miss Tranziția, Jaguar-Party și Valsul lebedelor) și „Estul sălbatic”, ambele lansate la New York City Cultural Center, iar din 2001 i se tipărește TEATRU volumul II. Are, în curs de apariție, TEATRU volumele III, „Comedii alpine”, IV, „Nunțile” și V, „Comedii sub dictatură”. Poetul nu rezistă concurenței dramaturgului și intră în scenă cu „Poeme scrise pe geamantan”, 1995, „Dresura de cuvinte”, 1998, „Himalaia în fiecare zi”, 2001 – an în care editura Meridiane îi publică volumul cu

șocantul titlu, „Schimbare de sex” – genericul uneia din piesele de teatru incluse de autor, lângă „Nuntă cu miliar...dar”, „Foșnetul banilor”, „Blonda brunetă” și „Invitație la recepție”

Decupez trei micro-portrete teatrale ale lui Dinu Grigorescu, pe fondul cuvintelor unor critici teatrali de marcă: „Experiența artistică a lui Dinu Grigorescu se consumă undeva în „estul sălbatic”, între „iadul vesel” și „foșnetul banilor” (...) localizată pe plaiurile mioritice, mai exact, dâmbovițene (...) în plin totalitarism” – Mircea Ghițulescu / „Dinu Grigorescu, unul dintre cei mai îndrăzneți comediofani români, creator al unor curajoase metafore comic-protestatate sub regimul dictatorial, scrie cu fervoare, stil, cu ironie caustică și cu o dezinvoltă fantezie carnavalescă” – Ileana Berlogea / „Dinu Grigorescu este unul din cei mai interesanți și fecunzi dramaturgi de azi din România. (...) Metoda este a caricaturistului care schițează portretul din câteva linii energice, perturbatoare. Lăsat în voia dicteului automat (un dicteu comic) condeiul dramaturgului capătă trasee incontrollable, de la nonsens la umorul aberant” – din prezentarea cărții Wild East / Estul sălbatic, lansată în aprilie 1997, în Statele Unite ale Americii, la Consatul României din New York.

Serghe BUCUR

Fals jurnal de călătorie

Teleleu prin Europa (IV)

Luăm micul dejun și ieșim toți în fața hotelului, gata de drumul spre Split, cel de al doilea oraș ca mărime al Croației, cu aproape două sute de mii de locuitori, în afara turiștilor, din ce în ce mai numeroși.

Toată lumea este bine dispusă, soarele râde cu căldură, șoferii fac ultimele pregătiri, ghidul se întreține cu recepționera, o fătucă zglobie, purtând la vedere însemnele frumuseții de tip slav, iar economistul din Brașov și numeroasa familie ce-l însoțește – nevastă, cumnată, soacră, o mătușă și o nepoată – povestesc celor doi bătrâni profesori pensionari – soț și soție – ce au mâncat ei în Brazilia la micul dejun, în restaurantul unui hotel de pe malul oceanului, în prima zi a excursiei pe pământ sud-american.

De la București și până la Split, economistul n-a terminat nici măcar cronica primei zile de excursie în Brazilia, așa că îmi iau inima în dinți și îl întreb ce durată a avut circuitul brazilian. Două săptămâni, îmi răspunde sec, parcă ghicindu-mi intenția. Fac un rapid și sumar calcul, constatând că omul nu va avea timp, în ritmul acesta de tangou, să termine istoria aventurii lui braziliene, fiindcă noi suntem deja în cea de a doua zi de drum european, iar el abia ia micul dejun cu familia în prima zi a celor două săptămâni petrecute pe malurile Amazonului.

Reușesc să mă sustrag din labirintul

epic al insolitei sheherezade brașovene și fac câțiva pași în jurul hotelului, în așteptarea imbarcării.

Auzi, domnule, mă prinde de mână domnul inginer, hai să-ți spun ce a făcut fi-mi-o pe vapor, că a cântat pe un vas de croazieră în Caraibe, cu trupa lui din București, și dacă-ți spun câte a făcut pe acolo și ce a văzut, rămâi crăcănat, nu alta.

Îmi lipesc instinctiv picioarele unul de altul, fac ochii mari, îmi concentrez atenția și mă ia cu frig la gândul unei noi saga. De aceea și întreb, fără cea mai mică ezitare, și cu un licăr de speranță în priviri: cât a cântat în Caraibe? Două luni, cade nemilos răspunsul. Mă gândesc: decât două luni de Caraibe, mai bine două săptămâni de Brazilia și dau să mă întorc la economistul din Brașov și la numeroasa lui familie ce-l însoțește, dar domnul inginer mă ține și mai strâns de braț, simțind zvâcnirea mea rebelă spre libertate.

Noroc că ghidul ne invită la autocar, nu ca să ne urcăm în el, ci să-l împingem, fiindcă nu mai pornește, repetă, iată, cu încăpățănare, figura din Ungaria, de la Baja. Oricum, în Sicilia vom cumpăra o baterie nouă, promite omul ce ne călăuzește prin Europa.

Nu bateria este de vină, constată profesionist inspectorul sanitar, este o problemă la distribuție, pentru că,

atunci când am fost în Suedia cu un autocar asemănător, am pățit la fel. Uite ce trebuie să faceți: să demontați carcasa asta, de aici... dar nu apucă să termine fiindcă se aude vocea bucureșteanului: Mă ascultați sau nu?

Nu! – strigă cineva din grup, greu de identificat în îmbulzeala de lângă autocar, situație ce-l înfurie pe bucureștean, apropiindu-l periculos de explozibilul arsenal de injurături de Colentina.

Vino, dragă, încoace îl scoate nevastă-sa teafăr din încurcătură, să fumăm o țigară, ce te bagi tu, ce, ești mecanic, vezi-ți de treabă! Dacă nu umblă la ambreiaj, degeaba, ascultă tu ce-ți spun eu ție, că așa e, cum zic eu, nu se lasă bucureșteanul, slobozind nervos fumul de țigară pe nări și gură, și, nu știu de ce, dar mi se pare că chiar și pe urechi.

Vă spun eu ce are, se bagă în față firavul soț al Dolofanei, conducta asta care vine din spate și intră aici în față trebuie suflată și dupe aia împingem, Cine împinge, mă, tu? – intervine cu umor Dolofana, dar observând la timp că l-a supărat, adaugă împăciuitoare și

plină de un fermecător umor, Hai cămpingi bine, nu mai face mutre d-ăștia! Împingem toți, până la urmă, bine sau rău, într-un efort de solidaritate turistică europeană și urim matahala din loc, fără însă ca motorul să zică păs.

Di șe n-o ia, mă, di șe nu părăii, se impacientează până și doctorița rotofeie din Moldova, dă-i șeva să beie, și se întoarce, răsând tabagic, spre cealaltă doctoriță, înaltă, uscățivă și tăcută și spre nepotul cu fața pălită de acnee juvenilă, taxându-l prompt: Ți-ai dat cu alifii pi față, ori fași iar pi niznaiu?

Ghidul ne mai solicită o opinteală comună. A trecut cu mult peste o jumătate de oră, timp suficient să fi ajuns deja la Split, drept care profesoara foarte severă, din grupul vocal al celor șapte profesoare, remarcă fără menajamente abaterea de la program.

Dacă vă mai opintiți o dată, o să proptiți autocarul în copertina terasei și or să ne punăăștia să le facem hotel nou, glăsuiește sarcastic marginalizatul bucureștean. Ghidul decide să cumpere baterie nouă și o roagă pe juna recepționeră să dea telefon la un service. Mai trece o oră și ceva până ce patronul croat vine să constate că bateria veche este dusă pe apa sâmbetei, până ce se întoarce la service și până ce un electrician al firmei vine cu noua baterie.

V-am spus eu că de la baterie e, îl aud sughițând pe firavul soț al Dolofanei? Ne-ai spus, mami, îl mângâie pe creștet planturoasa-i

Mama, înger păzitor

Motto: „Prietenii adevărați sunt ca stelele... Nu îi vezi mereu dar știi că sunt acolo.” (Jean de la Fontaine)

De curând, am primit o carte cu versuri și nu numai, dedicate mamei. Cartea se intitulează: „Mama, înger păzitor”, semnată de Dumitru-George Sima. Cartea este destul de voluminoasă, însumând 645 de pagini.

Autorul, „argesean” provenit din cetățean „oltean” cu preocupări literare, Dumitru-George Sima, este născut în ianuarie 1942 în comuna Coșoveni, la 8 km de orașul Craiova, cu studiile liceale în Craiova, apoi, după absolvirea Școlii Tehnice de Personal Tehnic, a lucrat la Combinatul de Industrializarea Lemnului Pitești timp de 40 ani, până în 2007. Acum, are în acest volum - „Mama, înger păzitor”, 47 poezii dedicate mamei, adunate și scrise de-a lungul anilor, prima fiind scrisă în februarie 1964... Menționez că acest „pasionat al poeziei”, are încă 13 volume de poezii și nu numai, publicate de-a lungul timpului...

Dragostea lui caldă față de mamă, l-a îndemnat să scrie mereu, dar să adune și alte versuri, gânduri și mărturisiri despre mamă, a nu mai puțin de 150 autori români, contemporani și nu numai.

Autorul, Dumitru George Sima, ne asigură: „Fiecare pagină, fiecare poezie te va încuraja, încredința că „MAMA” este toată viața cu tine și lângă tine, că te va însoți într-o călătorie, fără capăt, în această lume zburciată.”

Distinsul jurnalist Gheorghe Mohor, colaborator și corector al cărții, ne prezintă în câteva cuvinte, antologia cuvântului „MAMA”, cea care asigură veșnicia umană.

Am considerat să scriu aceste câteva cuvinte dedicate mamei, acum în prag de an școlar, când toate mamele sunt mai grijulii, mai iubitoare cu sufletele lor minunate, luminate și încrezătoare în acest „tezaur viu...copiii!”

Acolo unde este mama, apare din neant divinitatea și răul dispare!

Nușa CANTEMIR

consoartă, tu ești deștept, le știi pe toate, că d-aia îți dai două licențe la primăvară și un masterat de înscris la el în toamnă.

În sfârșit, plecăm spre Split. Ghidul își drege glasul și rostește în microfon prelungul buuuun! de început de frază nouă.

Iar începe ășta? – îl auzim pe vâlcean din spate, el nu știe că eu iar n-am dormit din nou azi-noapte, că au avut nuntăăștia și m-au bătut la cap cu goarale lor! La unguri barem am ascultat ceardașuri, dar la croațiiăștia am auzit numai marșuri de-alea de ziceai că pleacă la război, cu tobe, cu goarne, și cântau toți odată, cred că au invitat la nuntă corul Armatei. Dar mireasa ai văzut-o? – încearcă bătrânul profesor pensionar să modifice registrul sumbru al dialogului. Nu râde, domnule, că nu e de răs, e a doua noapte de când nu dorm din cauza la nunțile astea maghiaro-croate.

Ați văzut, se aude în boxe vocea ghidului, că aseară, la restaurantul hotelului, a fost o comemorare a eroilor croați, prelungită mai mult, cu discursuri înflăcărâte și cântece patriotice, iar undeva, pe un perete, un banner declara răspicat: nu ne trădăm eroii, aluzie evidentă la generalii croați, așteptați în boxa acuzaților de la Haga.

Ce Haga, domnule, ce Haga, eu nu putui să dorm de nuntă, nu de Haga, la Haga am fost astă-vară și n-am dat peste nicio nuntă, am dormit și ziua și noaptea, douășpe zile și douășpe nopți am dormit, auzi, să cânte la nuntă marșuri revoluționare, parcă erau fasciști. (Va urma)

C. VOINESCU